

han bad om at blive fri for en saadan Behandling i Fremtiden som den, han nu havde faaet. Denne blufærdige Mø, som det konservative Folkeparti er, er blevet i den Grad skammelig behandlet af Venstre, at det oven i Købet har haft Friere fra anden Side; det har man været ked af, og nu sagde man til Venstre: Nu maa I fritage os for dette, vi kan ikke have de Friere rendende paa Dørene, behandl os dog i det mindste saaledes, at vi fremtidig kan støtte jer lidt gladere, end vi har gjort det hidtil. Jeg synes ogsaa, Venstre skulde gøre det. Jeg vidste, at Riset vilde blive kysset. For det første havde Landbrugsministeren erklæret overfor det konservative Folkeparti, at de var taalt som Hjælpere, og da der blev for meget Mudder i Partiet, og det begyndte at opføre sig, som man ikke bør, naar man er allieret, kom Regeringschefen og sagde: Makker I ikke ret, Godtfolk, saa faar I Valg; hvis I ikke skikker jer, hvis I ikke følger os i tykt og tyndt, saa Valg! Og medens det konservative Folkeparti i Fjor Foraar ikke havde andet at gøre end tidlig og silde at kræve Valg og fandt, at det var egentlig alt, hvad der var at ønske og naa, saa er de nu saa musebange for Valg, fordi de ved, hvorledes det vil gaa. Ganske vist, Regeringen og Regeringspartiet pisker de Konservative med Svøber, men det bliver Skorpioner, de bliver pisket med, naar Vælgerne faar dem under Behandling efter den Maade, hvorpaa de er optraadt her i Rigsdagen. Derfor er det nu kommet dertil, at alt er paa Plads, det konservative Folkeparti er der, hvor det skal være, og Regeringen kan være tryk, den sidder sikker med et Regeringsflertal, og skulde der komme lidt Mudder i Geledderne, behøver Regeringschefen bare at komme frem og sige: Valg! saa er igen alt, som det skal være, saa er, ved vi, de Konservative paa Plads, og saa er der ikke noget at gøre, selv om ogsaa Riset bliver brugt lidt mere, end man synes det var strengt nødvendigt.

Men det Billede, vi fik af Forholdene herhjemme, var jo nærmest graat i graat. Vi fik at vide af Regeringschefen, vi fik at vide af Ordførerne for Regeringspartierne, at Statens økonomiske Stilling var alt andet end gunstig. Vi har faaet at vide, og faar det at vide Gang paa Gang, naar Købstædernes Repræsentanter holder Møde, at i Købstadkommunerne ser det mindst lige saa galt ud, som det gør for Staten. Vi havde alle sammen gaaget og troet, at der var et Lyspunkt: Landbruget, og at

Landbruget fremdeles levede under ret taalelige Vilkaar, men nu fik vi at vide baade af Formanden for de jydsk Landboforeninger, det ærede Medlem Hr. Pinstrup, og af Venstres Ordfører forleden, at ogsaa Landbruget ser det alt andet end lysteligt ud for. Altsaa er det egentlig et ret trist og mørkt Billede, der her er rullet op, graat i graat. Jeg kan forstaa, at under disse Forhold kommer Venstres Ordfører og henstiller til Partierne at vise Tolerance; man skal, naar vi lever under saa alvorlige Forhold som nu, stemme Kravene ned og anslaa andre Strengere, end man gjorde tidligere. Da mit Partis Ordfører, Hr. Stauning, talte i Forgaars, kom Medlemmer af det konservative Folkeparti og Medlemmer af Venstre hen og sagde til mig: Tror De nu, det gavner? Tror De, det er den Tone, der skal anslaaes, naar Situationen er saa alvorlig? Naar vi alle er optaget af den alvorlige Situation, vi er inde i, tror De saa, det gavner at anslaa disse Strengere, som er alt andet end forsonlige? Jeg kan godt forstaa, at man ikke syntes om den Tone, for det, man helst vilde have, var, at vi alle sammen skulde i Taalmod og Stilhed finde os i den Politik, der føres. Man havde i gamle Dage paa Færgerne over Store Bølt slaaet nogle Skilte op, hvorpaa der stod: Gaa stille! Tal sagte! Væk ikke de sovende! Disse Skilte er nu taget ned igen, men jeg vil anbefale, at man faar dem hos Trafikministeren — hvis han da ikke har brugt dem til sin Brændselbunke — og faar dem klistret op over Ministerpladserne: Gaa stille! Tal sagte! Væk ikke de sovende! For det vilde være det bekvemmeste for Regeringen, om den kunde sige: Vi overvejer og bliver ved at overveje, og vi vil helst, at De skal gaa stille og tale sagte. Jeg indrømmer, at mit Partis Ordfører talte ikke sagte. Jeg haaber, han har vækket de sovende, saaledes at de snart vil foretage sig noget.

Hvis Forholdet var det, at den Situation, vi lever i, med Arbejdsløshed, Stilhed indenfor Industri og Handel, triste Forhold paa alle Omraader, var nødvendig, hvis der ingen Vej var udenom, hvis det, vi kunde gøre, bare var at hjælpe de arbejdsløse, for at deres Kaar kunde blive nogenlunde taalelige, men der ikke var nogen Vej ud af Uføret, saa erkender jeg, at man vel skulde indrette sig paa i al Fordragelighed og Samdrægtighed at hjælpe hinanden med at hele Saarene. Men saaledes er Forholdet ingenlunde. Det er